

— Незнамъ.

— Тръбва по-скоро да се каже, избѣбра Стефчовъ-като си грабна феса отъ тревата... На косъмъ останя днесъ да ни зематъ дяволитѣ, ето ти сега другъ бербантинъ...

— Той е ещиятъ, разбрахъ се, каза хаджи Смионъ ненадѣвно.

— Кой? попита Стефчовъ.

— Графътъ... Нали казахъ, че е живъ?

— Още по-хубаво: ще има пакъ салхана.

Хаджи Смионъ се стресна отъ собственитѣ си думи, които каза, кой знае какъ, безъ да иска самъ. Той прѣблѣднѣ.

— Кириякъ, ти отивашъ?

— Отивамъ.

— Що ти трѣбва бе, незакачай човѣчеца, каза хаджи Смионъ умолително, ще се намѣри въ цѣла Бѣла-Черкова едно кющенце да го скриемъ... За графа, като бжде, сѣки го обича.

— Ти си лудъ, бай хаджи! извика Стефчовъ, като го изгледа съ ненавистенъ погледъ; — трѣбва да спасимъ Бѣла-Черкова...

И безъ да каже сбогомъ на дружината, тръгна къмъ града, като продължаваше да приказва ниско съ заптието което го послѣдва до края на оградата.

Хаджи Смионъ стоеше, като гръмнхтъ.

IX.

СЪЮЗНИКЪТЪ.

Повечето отъ дружината даже незабѣлѣжи внезапното тръгване на Стефчова: всички сега бѣхж заняти да приговарятъ растъжената баба Юрданица.

— Чорбаджийке, хай приберете се въ градината, че нашитѣ османлии хванахж да се мѣркатъ изъ бостанята, каза заптието, като се приближи насамъ и си зема пушката, за да иде при Стефчова, който го въсчакваше.